

tragtning, at den vil tillade det, som i Øjeblikket er det mest magtpaaliggende, nemlig at tage et ganske overvejende og stærkt Hensyn til Forsørgerpligten. Den vil medføre, at man i ca. 1 000 af Landets Kommuner kan underkaste disse Forhold et Skøn, og at man ikke bliver nødt til, som man bliver nødt til det, naar man skal holde sig nær op ad Arbejdsløsheds-kasserne, at regne med den fagligt forskellige Løn, men kan føre hele dette Forhold ind under mere samlende Principper. Det kan ske, som jeg siger, i alle disse Kommuner; det kan ikke ske i alle Kommuner, det kan man lige saa godt indrømme, det kan ikke ske i de meget store Kommuner. Der kan Skønnet i hvert enkelt Tilfælde ikke gøres gældende, og derfor har jeg ogsaa bragt i Forslag, at i saadanne Kommuner skal der fastsættes særlige Regler for den her omhandlede Hjælp; disse Regler skal der forhandles om med Hjelpekassebestyrelserne og Kommunalbestyrelserne, og derefter skal de fastsættes af Indenrigsministeren. Jeg havde foreslaaet, at dette skulde ske i Kommuner, hvor der var mindst 20 000 Indbyggere, idet jeg dog maatte mene, at det var en Skønssag, om man vilde sætte det ene eller det andet Tal; der kan jo være delte Meninger om, i hvor store Kommuner dette Skøn kan gøres gældende. Men under Forhandlingerne af Sagen i det andet Ting er der fra flere Sider sagt til mig, at man mente, at det under Hensyn til, at man opererede med Folketællingen af 1916, vilde være rigtigt at gaa noget ned, og derfor stillede jeg ved tredje Behandling Forslag om at ændre Tallet 20 000 til 15 000; det havde jeg inden tredje Behandling en Konference med Folketingets Udvalg om, og man sluttede sig til det fra alle Sider. Man havde altsaa ikke noget at indvende mod dette, heller ikke de, der principielt havde haft noget at indvende mod mit Forslag.

I Løven er det udtrykkelig betonet, at der skal tages overvejende Hensyn til Forsørgerpligten. Det er altsaa et Krav, som ingen, der yder Understøttelse efter denne Lov, kan komme udenom, ligegyldigt, om den bliver ydet efter Skøn eller efter fastsatte Regler. Ærede Medlemmer vil have set i Bemærkningerne, at der er fremkommet en Udtalelse om, hvorvidt man helt burde have holdt sig til Forsørgerne. Det har været under Overvejelse at gøre det, men jeg har ikke anset det for rigtigt, fordi man ikke kan se bort fra, at der allerede nu kan være og navnlig i

Vinterens Løb komme Tilfælde, hvor det vil være rigtigt i nogen Grad at tage Hensyn til andre end Forsørgerne. Der er jo faglige Kasser, som har lidt ganske ekstraordinært under de Tilstande, vi har levet under; jeg skal nævne en enkelt Kasse som Malernes Arbejdsløshedskasse og hele deres Fag. Derfor vil der straks være særlige Tilfælde, hvor der gør sig særlige Hensyn gældende.

Der er end videre bestemt i Lovforslaget, at der kan ydes Hjælp ogsaa til dem, der arbejder paa nedsat Arbejdstid, naar Nedsættelsen er mere end en Trediedel af den normale Arbejdstid. Derom vil jeg gerne sige, at her gør naturligvis Hensynet til Forsørgerne sig i ganske særlig Grad gældende, og det vil utvivlsomt ogsaa blive Tilfældet ved Uddelingen af Hjælpen. Det almindelige er jo, at Arbejdstiden nu er nedsat til 4 Dage, hvor der arbejdes med nedsat Arbejdstid, og der kan desværre ogsaa blive Tale om, at den i nogle Tilfælde nedsættes yderligere. Det er i disse Tilfælde, der bliver Tale om at hjælpe. Og den Hjælp, der saa kan blive Tale om, maa ydes forholdsvis, i Forhold til det Omfang af Hjælp, der kan ydes til en, der er fuldt arbejdsløs, saaledes som det er omtalt i Slutningen af § 2. Det er klart, at det maa være saaledes, og det vil blive yderligere fremhævet i det Cirkulære, der vil udkomme fra Ministeriet om disse Forhold.

Omfanget af Hjælpen er sat til $\frac{2}{3}$ af Stedets almindelige Arbejds løn. Der er jo her Tale om en Hjelpekasseydelse, og der kan ikke være Tale om, at fordi en Mand i November Maaned har haft en betydelig større Indtægt end en anden, skal han ogsaa i Vinterens Løb have en saa meget større Understøttelse som Hjelpekasseydelse. Det er Stedets almindelige Arbejds løn, der er Tale om, og i Folketinget er det indført paa Forslag af mig og med Tilslutning fra alle Sider, at det skulde fremhæves udtrykkeligt — det behøvedes ikke, men dette er en Tydeliggørelse, at Stedets almindelige Arbejds løn fastsættes henholdsvis for de mandlige og de kvindelige Arbejdere, og derefter udgik Bestemmelsen om, at Hjælpen, foruden at den ikke maatte være mere end $\frac{2}{3}$ af Stedets almindelige Arbejds løn, tillige ikke maatte være over $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste i Faget, idet den sidste Bestemmelse blev overflødig, naar denne Tydeliggørelse udtrykkelig kom med.

Om Omkostningerne, som dette Lovforslag vil medføre, kan der naturligvis ikke siges noget bestemt; det vil komme an paa,